

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 213.641 van 1 juni 2011
in de zaak A. 195.720/XIV-31.997.**

In zake : XXX, handelend in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk
 vertegenwoordiger van haar minderjarig kind XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. ROBERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Wijnheuvelenstraat 227

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor
Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, handelend in eigen naam en in
de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind XXX, van
XXX nationaliteit, op 4 maart 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van
het arrest nr. 38.070 van 3 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op de beschikking nr. 5480 van 1 april 2010 waarbij het
cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006
tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op
het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november 2010;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van XXX nationaliteit, vergezeld van haar minderjarige dochter, vraagt op 10 augustus 2009 asiel aan.

1.2. Betrokkene blijkt op 7 juli 2008 door de Griekse autoriteiten te zijn geregistreerd op basis van een illegale binnenkomst.

1.3. Op 9 oktober 2009 vraagt België aan Griekenland om overname van verzoekster.

1.4. Griekenland reageert niet binnen de vereiste termijn op deze vraag tot overname.

1.5. Op 27 januari 2010 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. Deze beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft op 10/08/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde op 06/08/2009 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de XXX nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1976.

Uit het Eurodacverslag van 10/08/2009 blijkt dat betrokkene op 07/07/2008 te Mytilini door de Griekse autoriteiten werd geregistreerd op basis van een Illegale binnenkomst en dat betrokkene op 09/09/2009 te Tayros een asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens haar verhoor op 25/09/2009 verklaart betrokkene dat ze meer dan een jaar geleden vanuit Turkije via Griekenland het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen. Ze verklaart dat haar vingerafdrukken toen werden genomen en dat ze ongeveer twee maanden heeft gewacht vooraleer asiel aan te vragen in Griekenland. Betrokkene verklaart nog dat ze in Griekenland een soort identiteitskaart heeft gekregen die voor zes maanden verlengd kan worden. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar ze op 06/08/2009 zou zijn aangekomen en op 10/08/2009 asiel heeft gevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 09/10/2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag tot terugname van de betrokkene gericht volgens artikel 16.1(c) van Verordening 343/2003. Artikel 20.1(c) van Verordening 343/2003 stipuleert dat het zonder reactie laten verstrijken van de in art. 20.1(b) bedoelde termijn van twee weken gelijk staat met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting inhoudt de persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20.1(c) van Verordening 343/2003 op 02/12/2009 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 29/10/2009 verzoekt de advocaat van de betrokkene dat zijn asielaanvraag in België zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003 omdat volgens de advocaat Griekenland zijn verplichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomt. Bovendien zou de betrokkene, wanneer zij teruggestuurd wordt naar Griekenland, terug in de illegaliteit terechtkomen zonder hoop op bescherming en de toegang tot een procedure. Ter ondersteuning wordt onder meer verwezen naar het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 04.02.2009; het schrijven van het UNHCR van 02/04/2009 aan de Minister van Migratie en Asielbeleid; het UNHCR-standpunt van 15/04/2008 en een aantal arresten van de RW.

Wat betreft de vraag om toepassing te maken van artikel 3(2) (sovereiniteitsclausule) van Verordening 343/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 16.1(c) en 20.1(c) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele lidstaat van de Europese Unie inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Betreffende de bewering dat het recht op het vragen van asiel en opvang door de Griekse autoriteiten niet wordt gegarandeerd merken we op dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekende. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de

lidstaten: 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins Internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument, dat ook wordt gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RW, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 34312003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld. wordt de asielzoeker gehoord en warden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", ongeacht op welke plaats de asielzoeker Griekenland binnenkomt, die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend. Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Bovendien moet in geval van betrokkene worden benadrukt dat zij in Griekenland al een asielaanvraag had ingediend en bij haar verhoor verklaart dat ze een soort identiteitskaart had gekregen die voor zes maanden verlengd kan worden. Betrokkene verklaarde dat ze voor haar vertrek naar België nog een aanvraag had ingediend om de kaart te verlengen, maar dat ze niet wist of haar aanvraag werd

geaccepteerd. De vrees van betrokkene advocaat dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de asielprocedure en terug in de illegaliteit zou terechtkomen, is dus niet gestoeld op persoonlijke ervaringen van de betrokkene. Integendeel. Betrokkene verklaringen tonen aan dat ze wel degelijk toegang had tot de asielprocedure. Betrokkene maakt tijdens haar verhoor dd 25/09/2009 bovendien geen enkele melding van een moeilijke toegang tot deze asielprocedure, noch van een gebrekkige behandeling van haar aanvraag.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland haar zal repatriëren en dat zij zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. In casu verwijzen we naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 (zaak KRS versus Verenigd Koninkrijk) dat stelt dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van Verordening 343/2003 op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en dat een verklaarde vrees voor een mogelijke schending moet gebaseerd zijn op substantiële gronden. In geval van de betrokkene moet worden opgemerkt dat ook hier geen concrete elementen worden aangebracht, die aantonen dat hij bij een terugkeer in Griekenland zal worden opgevangen in omstandigheden, die niet overeenkomen met Richtlijn 2003/9/EG, en zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hierbij moet worden benadrukt dat betrokkene tijdens zijn verhoor op 25/09/2009 geen melding maakte van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten. Een terugkeer naar Griekenland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Griekse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Tijdens haar verhoor dd. 25/09/2009 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. Zij antwoordde dat zij geen specifieke reden had. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Betrokkene verklaarde dat haar andere drie zonen en haar man in Griekenland verblijven en er ook asiel hebben aangevraagd. Betrokkene verklaart dat ze Griekenland heeft verlaten omdat haar man haar wou vermoorden. Betrokkene verklaart dat ze is kunnen vluchten met haar dochtertje. Indien betrokkene bescherming wenst tegen bedreigingen vanwege haar man, kan zij hiervoor terecht bij de Griekse bevoegde diensten. Betrokkene maakt geen melding van eventuele stappen die zij hiervoor zou hebben ondernomen.

Gevraagd naar de toestand van haargezondheid stelde de betrokkene dat ze vreselijke hoofdpijn heeft. De Belgische autoriteiten hebben geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat de door betrokkenen aangehaalde gezondheidsproblemen haar zouden verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.20.1(c) van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)".

1.6. Op 1 februari 2010 wordt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering ingediend tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.7. Deze vordering wordt behandeld op de terechtzitting van 2 februari 2010.

1.8. De volgende dag neemt de voorzitter van de IVde Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het thans bestreden arrest waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Dit arrest rust op volgende redengeving:

“(…)

2. Met toepassing van artikel 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de eerste voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, §1 PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. Deze bewijslast is tweeledig: de verzoekende partij moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen gegeven aanbrengt waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. Er is immers tegen verzoekster geen enkele dwangmaatregel uitgevaardigd met het oog op haar repatriëring, waarvoor geen datum bepaald werd (zie in die zin RvS 2 maart 2005, nrs. 141.510 en 141.512).

Vermits de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond moet het verzoek worden afgewezen.

3.1. Verzoekster voert aan dat de uitwijzing van kandidaat-vluchtelingen naar Griekenland in het kader van de Dublin-verordening aanleiding heeft gegeven tot

tegenstrijdige rechtspraak van de Raad, zodat op grond van artikel 39/6, §3, vierde lid juncto artikel 39/12 of minstens op grond van artikel 39/6, §3, derde lid juncto artikel 39/10 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vereist is dat onderhavige zaak wordt verwezen naar de algemene vergadering.

3.2. Vermits geen uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond is het verzoek tot verwijzing naar de algemene vergadering niet dienstig. Overigens stelt de Raad vast dat de organisatie van een terechtzitting van de algemene vergadering onverenigbaar is met de verplichting om, in een procedure waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een beslissing gevorderd wordt, op korte termijn uitspraak te doen en aldus de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van voormelde wet van 15 december 1980 na te leven.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in een enig middel verzoekster laat gelden dat het bestreden arrest genomen is met schending van de artikelen 3, 5, §§ 1 en 4, en 13 EVRM, doordat haar vordering omwille van het gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen zonder de middelen, geput uit de schending van de artikelen 3 en 5, §§ 1 en 4, EVRM, te onderzoeken, terwijl eenieder wiens rechten en vrijheden, die in het EVRM zijn vermeld, zijn geschonden recht heeft op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, dat het bestreden arrest als gevolg heeft dat de detentie een conditio sine qua non wordt om toegang te krijgen tot een rechter, dat op basis van het feit dat ze niet werd opgesloten het bestreden arrest haar op definitieve wijze de mogelijkheid ontnemt om haar middelen door een nationale rechter te laten onderzoeken;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat niet wordt vermeld hoe de aangebrachte rechtsregels zouden zijn geschonden, dat het middel derhalve niet ontvankelijk is, dat er geen repatriëring van verzoekster gepland was en evenmin bleek dat verzoekster aan enige gedwongen verwijderingsmaatregel zou worden onderworpen, dat er derhalve op geen enkele wijze werd verantwoord waarom de gewone procedure niet volstond ter vrijwaring van verzoeksters rechten, dat verzoeksters bewering als zou detentie een conditio sine qua non zijn om toegang te krijgen tot een nationale rechter geen steek houdt, dat ze de mogelijkheid had om een schorsings- en annulatieberoep in te dienen tegen de oorspronkelijk bestreden beslissing, hetgeen zij ook heeft gedaan;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat de middelen die zij uit de schending van de artikelen 3 en 5, §§ 1 en 4, EVRM heeft afgeleid verdedigbaar waren, maar niet het voorwerp uitmaakten van een onderzoek door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, dat aldus de artikelen 13 EVRM juncto 3 en 5, §§ 1 en 4, geschonden werden;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij voldoende duidelijk uiteenzet dat ze niet over een daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 EVRM heeft beschikt doordat haar vordering door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van het gebrek aan uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen zonder dat dit rechtscollege de middelen, ontleend aan de schending van de artikelen 3 en 5, §§ 1 en 4, EVRM heeft onderzocht; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij opwerpt, genoegzaam wordt aangegeven hoe de aangehaalde rechtsregels zijn miskend; dat de exceptie van onontvankelijkheid van het middel niet opgaat;

2.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij het ten onrechte voorstelt alsof haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgewezen omdat ze niet was opgesloten; dat haar vordering wordt verworpen omdat niet werd aangetoond dat het risico op repatriëring nakend was; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan overgaan indien de drie cumulatieve voorwaarden verenigd zijn : de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangetoond; er worden ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen; dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ernst van de door verzoekster aangevoerde middelen niet heeft onderzocht, dit het gevolg was van het feit dat aan een andere noodzakelijke voorwaarde om bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen schorsen niet was voldaan; dat omwille van het uitzonderlijk karakter van de spoedprocedure het objectief en redelijk verantwoord is een beroep op de spoedprocedure te verwerpen wanneer het risico op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (in casu de repatriëring van verzoekster) niet nakend is; dat de Vreemdelingenwet een volledige rechtsbescherming biedt indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel nog niet imminent is op het ogenblik dat de vreemdeling er kennis van neemt; dat deze ertegen een gewone vordering tot schorsing kan indienen; dat indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel tijdens deze gewone schorsingsprocedure imminent wordt, de vreemdeling de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij wege van voorlopige maatregelen kan vragen zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk te behandelen; dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing dan samen worden behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door

de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen; dat vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen niet tot dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel kan worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen (artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet); dat wanneer de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid -zoals in casu- wordt verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, dit de vreemdeling niet belet om een vordering tot schorsing van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure (artikel 39/82, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet) en later, wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, gebruik te maken van het hierboven beschreven mechanisme bepaald in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet; dat verzoekster derhalve ook na het bestreden arrest nog de mogelijkheid behield om vóór de tenuitvoerlegging van de te haren opzichte genomen verwijderingsmaatregel, de verenigbaarheid ervan met het EVRM door een juridictioneel orgaan te laten onderzoeken; dat de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om reden dat niet wordt aangetoond dat het risico op repatriëring nakend is geen onaanvaardbare beperking van het recht op daadwerkelijke rechtshulp inhoudt; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een juni tweeduizend en elf, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
C. VERHAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

A. BEIRLAEN.